

Chapeau!

Verschenen in *Ons orgaan*, nr. 2 2016, p. 3

Door ds. Theo Hettema

Ooit was ik er zelf een: een jongere. Lange tijd kon ik nog de schijn overeind houden. Maar toen kwam de dag dat studenten me ineens met 'u' gingen aanspreken, en wist ik: het is voorbij. Sindsdien kijk ik naar jongeren met gepaste eerbied, zoals je in de dierentuin naar de Siberische tijgers kijkt: op veilige afstand, met heimelijke bewondering, en bewust ervan hoe deze dieren volstrekt neerkijken op de buitenwereld en mij een gevangene doen lijken van mijn eigen wereld.

Zo wordt er in ieder geval in de kerk vaak tegen jongeren aan gekeken: als een bedreigde diersoort, waar we een fokprogramma voor ontwikkelen (jongeren moeten immers de kerk in stand houden) maar waar we verder enige afstand toe bewaren.

We moeten iets met jongeren en we moeten iets van jongeren. Maar jongeren moeten overal al zo veel en dat maakt ze allergisch voor moetende volwassenen.

Vroeger was dat veel eenvoudiger: toen moesten jongeren zich vooral gedeisd houden. Nu moeten jongeren van alles: ze moeten al vroeg een profiel kiezen, en dan wel in één keer goed, want er is geen ruimte voor uitproberen. Ze moeten hun opleiding afmaken, maar daar vervolgens wel zelf het geld voor bij elkaar lenen, want 'studiefinanciering' is een woord uit het museum van de twintigste eeuw.

Ze moeten gezond leven, om onze medische kosten te drukken. Ze moeten het cement van de samenleving vormen waar het welzijnswerk het laat afweten. Ze moeten zo snel mogelijk zich bewust worden van hun pensioengat en daar zelf iets voor bedenken. Ze moeten niet zeuren over vaste banen, want die zijn er niet meer. Ze moeten...

Laat ik het anders doen en de ruimte die ik nog heb gebruiken om een compliment uit te delen aan de jeugd van tegenwoordig.

Jongelui! Ik waardeer het hoe jullie je overeind houden in een prestatiegerichte maatschappij. Ik heb bewondering voor jullie veerkracht vanuit een kindertijd in gebroken en samengestelde gezinnen. Ik vind het ongelooflijk hoe jullie je eigen weg weten te vinden rond seksualiteit en relaties, in een maatschappij die mijn leeftijdsgenoten hebben vervormd tot een geseksualiseerd, commercieel circus. Ik ben jaloers op jullie smartphones – niet vanwege de spetterende gadgets, maar omdat jullie zoveel nieuwe manieren van communicatie hebben, en die ook gebruiken om met elkaar om te gaan en af te spreken. Ik word ook stil van de ziekteverhalen die ik soms achter de façade van jullie bruisende bestaan hoor: chronische vermoeidheid, diabetes, ADHD, depressie... Zoveel wat een normaal schoolleven en sociaal verkeer onmogelijk maakt.

Kortom: chapeau, jongelui!

Ach, daar kan ik best ouderwetse woorden voor gebruiken. Want ik schrijf dit voor een papieren *Orgaan*, en welke jongere leest nou tegenwoordig nog een tijdschrift? Legt u dit nummer maar naast de radiobode en de Kampioen. En als er dan een jongere komt, leest u deze column maar voor. Of beter: probeer in eigen woorden iets van waardering uit te drukken, zonder de taal van het moeten. Wie weet knipoogt er een tijger terug.